

Sygn. akt I C 317/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący – SSR Michał Marcysiak

Protokolant – Katarzyna Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Wołominie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko M. G., E. G., R. G.

o ustalenie istnienia stosunku prawnego, zapłatę, zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1. umarza postępowanie w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku prawnego,
2. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty,
3. oddala powództwo skierowane przeciwko M. G.,
4. oddala powództwo skierowane przeciwko E. G. i R. G.,
5. zasądza od Z. K. na rzecz M. G. kwotę 4217 zł (cztery tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
6. zasądza od Z. K. na rzecz E. G. i R. G. solidarnie kwotę 4817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 317/12

Uzasadnienie wyroku z dnia 1 lipca 2015 r.

Z. K. wniósł w dniu 6 października 2010 r. pozew przeciwko M. G., E. G. i R. G. o ustalenie, że między Z. K. a M. G. istnieje stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ulicy (...) w W. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych (pозew – k. 5-8, pismo Z. K. z dnia 25 października 2010 r. – k.24).

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie od Z. K. na swoją rzecz „kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego”. W uzasadnieniu podnieśli, iż stosunek najmu, który nawiązany został przez Z. K. z E. G. i R. G. wygasł z mocy prawa, wskutek zaistnienia przesłanek wygaśnięcia tego stosunku określonych w umowie (pismo procesowe M. G., E. G., R. G. – k.54).

Pismem z dnia 28 sierpnia 2011 r., wniesionym do Sądu w dniu 29 sierpnia 2011 r., sprecyzowanym następnie pismem z dnia 28 października 2011 r., a następnie pismem z dnia 19 lipca 2012 r. Z. K. zmienił powództwo w ten sposób, że wystąpił z nowym roszczeniem, tj. wniósł „o wydanie orzeczenia zastępującego oświadczenie woli M. G. – właściciela lokalu nr (...) usytuowanego w budynku przy ulicy (...) w W. o przeniesieniu na powoda Z. K. prawa własności tegoż

lokalu mieszkalnego”. Na wypadek ustalenia, że przedmiotowy lokal należy do E. i R. małżonków G. wniósł również o wydanie orzeczenia zastępującego oświadczenie woli E. i R. małżonków G. – właścicieli lokalu nr (...) usytuowanego w budynku przy ulicy (...) w W. o przeniesieniu na powoda Z. K. prawa własności tegoż lokalu mieszkalnego”.

Ponadto, w piśmie z dnia 28 października 2011 r., Z. K. rozszerzył powództwo w ten sposób, że w przypadku oddalenia żądania zobowiązania do złożenia oznaczonego przez powoda oświadczenia woli, wniósł o zasądzenie od E. i R. małżonków G. kwoty 10 000 zł tytułem odszkodowania za utratę możliwości uzyskania prawa własności lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku przy ulicy (...) w W..

(pismo Z. K. z dnia 28 sierpnia 2011 r. – k.182, pismo Z. K. z dnia 28 października 2011 r. – k.192, pismo Z. K. z dnia 19 lipca 2012 r. – k.205, odpisy tych pism doręczone zostały pełnomocnikowi pozwanych w dniu 2 grudnia 2014 r. – k.316).

Pismem z dnia 16 maja 2013 r. Z. K. cofnął pozew w zakresie żądania ustalenia stosunku najmu (pismo Z. K. z dnia 16 maja 2013 r. – k.245).

W piśmie z dnia 18 grudnia 2014 r. Z. K. cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty 10 000 zł (pismo Z. K. z dnia 18 grudnia 2014 r. – k.321).

Pismem z dnia 2 stycznia 2015 r. pozwani R. G., E. G. i M. G. wyrazili zgodę na cofnięcie pozwu objęte wyżej wskazanymi pismami powoda. Ponadto wnieśli o zasądzenie kosztów procesu związanych z cofniętymi żądaniami (pismo z dnia 2 stycznia 2015 r. – k.343).

Podczas rozprawy w dniu 17 czerwca 2015 r. pozwani R. G., E. G. i M. G. wnieśli o oddalenie powództwa – w takim zakresie w jakim było nadal podtrzymywane (protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2015 r. – k.345 – 346).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2011 r. R. G. i E. G. oraz Z. K. zawarli w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży. R. G. i E. G. byli wówczas właścicielami nieruchomości gruntowej o powierzchni 876 m², położonej w W. przy ulicy (...), oznaczonej wówczas jako działka ewidencyjna nr (...), na której wzniesiony został przez nich budynek mieszkalno – usługowy, w którym znajdowały się dwa lokale użytkowe oraz sześć lokali mieszkalnych, przy czym wszystkie te lokale były samodzielnymi lokalami w rozumieniu art. 2 ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. W dacie zawarcia umowy budynek był w stanie surowym zamkniętym. Na poddaszu budynku znajdował się jeden z lokali mieszkalnych – lokal nr (...), o powierzchni użytkowej 72 m². Lokal ten składał się z trzech pokoi, garderoby, łazienki kuchni i korytarza.

W § 3 ust. 1 przedmiotowej umowy E. G. i R. G. zobowiązali się wyodrębnić z opisanej wyżej nieruchomości i sprzedać na rzecz Z. K. wskazany wyżej lokal mieszkalny nr (...), a Z. K. zobowiązał się kupić ten lokal. W § 3 ust. 7 tej umowy strony postanowiły, że umowę zawierają pod warunkiem zawarcia w terminie do dnia 31 grudnia 2000 r. pomiędzy stronami umowy najmu tego lokalu mieszkalnego oraz trwania tej umowy przez co najmniej 10 lat.

W § 4 ust. 1 strony uzgodniły, że cena sprzedaży przedmiotowego lokalu wynosi 14 049, 75 dolarów amerykańskich liczona według średniego kursu dolara amerykańskiego obowiązującego w Narodowym Banku Polskim w dniu zapłaty. W § 4 ust. 3 strony stwierdziły, że część ceny, tj. kwota 10 735,70 USD została zapłacona przez podpisaniem aktu notarialnego, natomiast reszta ceny tj. 3 314,05 USD zostanie zapłacona w terminie do dnia 1 grudnia 2000 r.

(dowód: akt notarialny z dnia 30 listopada 2011 r. sporządzony za nr rep. A 15320/2000 przez asesora notarialnego B. T. w Kancelarii Notarialnej K. Ł. – notariusza w W. – k.9-13).

W dniu 31 grudnia 2000 r. E. G. i R. G. jako wynajmujący oraz Z. K. jako najemca zawarli umowę najmu opisanego wyżej lokalu nr (...). W § 7 ust. 1 tej umowy strony ustaliły, że umowa zawarta jest na czas określony, tj. 10,5 roku od

dnia zawarcia umowy. Jak wynika natomiast § 7 ust. 2 strony ustaliły, iż w przypadku niezapłacenia przez najemcę czynszu najmu za trzy kolejne pełne okresy płatności, umowa wygasa.

(dowód: umowa najmu z dnia 31 grudnia 2000 r. – k.14 – 17)

Pismem z dnia 12 kwietnia 2007 r. zatytułowanym „Wypowiedzenie umowy najmu” E. G. i R. G. poinformowali Z. K., że „w związku z niedotrzymaniem umowy najmu zawartej w dniu 30 listopada 2000 r. dotyczącej najmu lokalu nr (...) znajdującego się w W. przy ulicy (...)” uważają tę umowę za wygasłą. Jak wskazali umowa wygasła ponieważ Z. K. nie płacił za wodę i energię elektryczną, a opłaty te są również składnikami czynszu, o którym mowa w § 2 umowy najmu.

Pismem z dnia 18 października 2007 r. zatytułowanym „Wypowiedzenie umowy najmu z dnia 31.2000 zawartej pomiędzy E. i R. G. ze Z. K.”, E. i R. G. ponownie poinformowali Z. K. o okolicznościach podniesionych już w piśmie z dnia 12 kwietnia 2007 r. i wezwali Z. K. do stawienia się w kancelarii notarialnej celem rozwiązania przedwstępnej umowy zawartej w formie aktu notarialnego.

(pismo z dnia 12 kwietnia 2007 r. – k. 18, pismo z dnia 18 października 2007 r. – k.19 -20)

W 2009 r. doręczone zostało Z. K. niepodpisane pismo z dnia 4 kwietnia 2009 r., w którym zawarte jest oświadczenie, pochodzące według treści tego pisma od E. G. i R. G., a skierowane do Z. K., o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli o ustanowieniu przedwstępnej umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w W.. Jako powód podano niedotrzymanie warunków umowy najmu z dnia 31 grudnia 2000 r. zawartej przez E. G. i R. G. ze Z. K..

(pismo z dnia 4 kwietnia 2009 r. – k. 21)

W dniu 3 listopada 2009 r. R. G. i E. G. ustanowili odrębną własność lokalu będącego przedmiotem umowy najmu jaka łączyła R. i E. G. ze Z. K. i darowali swojemu synowi M. G. ten lokal.

(kopia wypisu aktu notarialnego z dnia 3 listopada 2009 r. sporządzonego w Kancelarii Notarialnej w W. przez notariusza M. N. za nr rep. A 3151/2009 obejmująca umowę darowizny wraz ustanowieniem odrębnej własności lokalu – k. 214-218)

W dniu 31 października 2014 r. Z. K. wniósł Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie pozew przeciwko R. G., E. G. i M. G. o uznanie za bezskuteczną w stosunku do Z. K. wyżej wskazanej umowy z dnia 3 listopada 2009 r. Pozew wniesiony został przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, który w uzasadnieniu pozwu odwołał się do instytucji skargi pauliańskiej, uregulowanej w art. 527 i następnych k.c. oraz orzecznictwa sądowego dotyczącego tej instytucji prawnej i powołał się na to, iż skutek przedmiotowej umowy darowizny R. G. i E. G. pogłęбили swój stan niewypłacalności.

(odpis pozwu z dnia 30 października 2014 r. wraz z odpisami jego załączników i kopią prezentaty biura podawczego sądu – k.295-305)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów wyżej wymienionych. Żadna ze stron nie kwestionowała mocy dowodowej tych dokumentów, również Sąd nie powziął w tym zakresie żadnych wątpliwości.

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2011 r. Sąd pominął dowód z zeznań świadków A. P., P. G. i R. M., który wnioskowany był przez powoda jak i przez pozwanych. Zwrócić należy bowiem uwagę, że powód w pozwie w ogóle nie wskazał okoliczności, których dotyczyć miałyby ten dowód, a okoliczności wskazane przez pozwanych w piśmie z dnia 4 kwietnia 2011 r. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co wyjaśnione zostanie w dalszej części uzasadnienia. Sąd pominął również dowód z zeznań świadka o nazwisku K. ponieważ teza dowodowa zakreślona świadkowi jest zbyt szeroka i nie wiąże się z okolicznościami istotnymi z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy („status lokalu nr (...) przy ulicy (...) w W.”).

Podczas rozprawy w dniu 17 czerwca 2015 r. Sąd pominął w całości dowód z przesłuchania stron postępowania. Pozwani, będąc prawidłowo wezwani na termin rozprawy, nie stawili się bowiem na niej. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z art. 302 § 1 zdanie drugie k.p.c. sąd może pominąć w całości ten dowód. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności, na które mieliby zeznawać pozwani – wskazane w piśmie pełnomocnika pozwanych z dnia 4 kwietnia 2011 r. – ich wyjaśnienie w drodze przesłuchania byłoby celowe o ile możliwe byłoby przesłuchanie co do nich E. i R. G. oraz Z. K.. Skoro na rozprawę stawili się wyłącznie Z. K., Sąd postanowił dowód ten pominąć w całości. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że okoliczności związane z płatnościami wynikającymi z umowy najmu lokalu z dnia 31 grudnia 2000 r. okazały się bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

W punkcie 1. i 2. wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądań pozwu, które zostały przez powoda cofnięte. Żądanie ustalenia istnienia stosunku najmu skierowane było przeciwko wszystkim pozwanym, natomiast żądanie zasądzenia kwoty 10 000 zł jedynie przeciwko E. i R. małżonkom G.. Wobec tego że pozwani wyrazili zgodę na cofnięcie pozwu w powyższym zakresie, cofnięcie pozwu należało uznać za skuteczne (art. 203 § 1 k.p.c.). Sąd stwierdził, że okoliczności sprawy nie wskazują, aby cofnięcie pozwu w powyższym zakresie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie, orzekając w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. jak w punktach 1 i 2. wyroku.

Zarówno powództwo skierowane przeciwko M. G., jak i powództwo skierowane przeciwko E. i R. małżonkom G. podlegało oddaleniu.

Co do powództwa skierowanego przeciwko M. G. to wskazać należy, iż było ono bezzasadne w stopniu oczywistym. Z. K. i M. G. nie łączy bowiem żaden stosunek zobowiązaniowy, z którego wynikałby obowiązek M. G. przeniesienia na powoda własności wcześniej opisanego lokalu. Zgodnie z art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. Nie oznacza to jednak, że przepis ten jest samoistną podstawą roszczenia o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli. Ta dosyć oczywista konstatacja, znalazła zresztą wielokrotnie odzwierciedlenie w orzecznictwie sądowym. Jak trafnie wskazał chociażby Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 sierpnia 2014 r. (sygn. VI ACa 1678/13) orzeczenie, któremu przysługuje zawarty w art. 64 k.c. i znajdujący swój wyraz w art. 1047 k.p.c. przywilej egzekucyjny, musi być oparte na określonej normie prawa materialnego, która przewiduje skorelowany z uprawnieniem drugiej strony o charakterze roszczenia cywilnoprawnego obowiązek zobowiązanego złożenia oświadczenia woli (w rozumieniu prawnomaterialnym).

Innymi słowy roszczenie to musi mieć oparcie w stosunku zobowiązaniowym, wynikającym, czy to z czynności prawnej, czy też z innego zdarzenia prawnego. Taki stosunek zobowiązaniowy nie wiąże powoda z pozwanym M. G., dlatego też powództwo skierowane przeciwko temu pozwanemu podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 3. wyroku.

Oddaleniu podlegało również powództwo o zobowiązanie do złożenia oznaczonego przez powoda oświadczenia woli przez R. G. i E. G.. Co prawda, stosunek zobowiązaniowy, obejmujący obowiązek złożenia takiego oświadczenia, istnieje między stronami postępowania, jednakże pozwani nie są właścicielami przedmiotowego lokalu, w związku z czym uwzględnienie powództwa nie jest możliwe. Właścicielem tego lokalu jest M. G..

Zwrócić przy tym należy uwagę, że Z. K. nie skorzystał dotychczas z instytucji prawnej ustanowionej w art. 59 k.c. (tzw. bezskuteczność względna umowy). Zgodnie z tym przepisem, w razie zawarcia umowy, której wykonanie czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej, osoba ta może żądać uznania umowy za bezskuteczną w stosunku do niej, jeżeli strony o jej roszczeniu wiedziały albo jeżeli umowa była nieodpłatna. Nie może ulegać wątpliwości, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy przesłanki zastosowania tej instytucji zostały spełnione. Umowa, która spowodowała całkowitą niemożliwość zadośćuczynienia roszczeniu Z. K. jest umową

darowizny. Z punktu widzenia zastosowania art. 59 k.c. nie jest zatem nawet istotne to, czy M. G. wiedział o roszczeniu Z. K. zawierając umowę z 3 listopada 2009 r. Z. K. nie zażądał jednak uznania tej umowy darowizny za bezskuteczną w stosunku do niego. Nawet gdyby uznać, że pozew wniesiony przez niego w dniu 31 października 2014 r. (data wpływu) do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie obejmuje roszczenie, o którym mowa w art. 59 k.c., to wniesiony został on po terminie zawitym przewidzianym w zdaniu drugim art. 59 k.c. Jak stanowi bowiem ten przepis, uznania umowy za bezskuteczną nie można żądać po upływie roku od jej zawarcia. Dodać przy tym należy, iż powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu, żeby powództwo wniesione do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie zawierało roszczenie, o którym mowa w art. 59 k.c. Z uzasadnienia pozwu, sporządzonego przez adwokata, wynika bowiem, że pozew obejmuje skargę pauliańską (art. 527 k.c.), a więc skargę, która w razie jej uwzględnienia, ułatwia wierzycielowi jedynie egzekucję roszczeń pieniężnych z korzyści majątkowej, którą osoba trzecia uzyskuje od dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela.

W ocenie Sądu brak również podstaw do uznania kwestionowanej przez powoda umowy darowizny za bezwzględnie nieważną. Zgodnie z art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. W piśmiennictwie prawniczym trafnie jednak podkreśla się, że sprzeczność z zasadami współzycia społecznego nie zawsze powoduje nieważność czynności prawnej. Należy bowiem wziąć pod uwagę, czy regulacja ustawowa nie uwzględnia już aspektu aksjologicznego, przesądzając, że czynność jest ważna. Tak jest w szczególności w razie zawarcia umowy, której wykonanie czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej. Kodeks cywilny przewiduje odpowiednią instytucję chroniącą interesy osoby trzeciej, przesądzając jednocześnie o tym, że taka umowa jest ważna. Jest nią właśnie bezskuteczność względna określona w art. 59 k.c., przy czym upływ terminu określonego w zdaniu drugim tego artykułu wyłącza możliwość zastosowania tej instytucji. Prawo cywilne przesądza zatem, że umowa zawarta w warunkach określonych w art. 59 k.c. jest ważna, a uzasadnieniem są tu raczej wynikające z zasady bezpieczeństwa obrotu. Sąd Najwyższy trafnie zatem uznaje, że nie jest dopuszczalne ustalenie, w oparciu o art. 58 § 2 k.c., nieważności umowy zawartej w warunkach art. 59 k.c. na tej tylko podstawie, że strony wiedziały o istnieniu roszczenia osoby trzeciej. Do uznania tej bezwzględnej nieważności niezbędne jest wykazanie dalszych okoliczności świadczących o sprzeczności umowy z zasadami współzycia społecznego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1993 r., sygn. II CRN 94/92). Sąd Rejonowy podziela to zapatrywanie. Należy bowiem pamiętać, że zawarcie umowy czyniącej niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej nie oznacza, że interesy tej osoby pozostaną trwale naruszone i że zachowanie takie zawsze należy uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Nie ma bowiem przeszkód do zaspokojenia interesów osoby trzeciej w inny sposób, w szczególności w drodze naprawienia szkody majątkowej wywołanej niewykonaniem zobowiązania (art. 471 k.c.). W niniejszej sprawie nie zostało wykazane, że M. G., jako strona umowy darowizny z dnia 3 listopada 2009 r., wiedział o roszczeniu Z. K. Okoliczność ta może jednak być ustalona w drodze domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.) z uwagi na to, pozwani to osoby bliskie (rodzice i syn). Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło jednak na ustalenie „dalszych okoliczności świadczących o sprzeczności umowy z zasadami współzycia społecznego” (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1993 r., sygn. II CRN 94/92). Żadna ze stron nie zawniosowała dowodów, na okoliczność faktów świadczących o sprzeczności przedmiotowej umowy darowizny z zasadami współzycia społecznego. Z dokumentów składanych przez powoda oraz pozyskanych przez Sąd od organów administracji skarbowej (w szczególności informacja zawarta w piśmie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z dnia 11 grudnia 2014 r. – k.318) nie wynika, w szczególności, aby w dacie zawarcia umowy darowizny z dnia 3 listopada 2009 r. E. G. i R. G. byli niewypłacalni, co mogłoby mieć wpływ na ocenę sprzeczności tej umowy z zasadami współzycia społecznego. Z informacji tej wynika, że przeciwko pozwanym już w 2009 r. toczyły się postępowania egzekucyjne, o których mowa w tej informacji, jednak brak jest podstaw do przyjęcia, że majątek E. i R. G. już w 2009 r. był w takim stanie, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie mogłaby przynieść zaspokojenia wierzycielom (jak zwykle się pojmować niewypłacalność na gruncie przepisów o skardze pauliańskiej). Przede wszystkim, w żaden sposób nie zostało udowodnione, ani nawet nie powołano jakichkolwiek twierdzeń, na okoliczność tego, jakie były wówczas składniki tego majątku i ich wartość. Podkreślić zaś należy, iż ogólna kwota roszczeń opisanych w piśmie z dnia 11 grudnia 2014 r., kierowanych przeciwko E. G. i R. G. to około 80 000 zł. Niewątpliwie, w razie gdyby pozwanym przysługiwało prawo własności jakiejkolwiek nieruchomości, wartość tego prawa zapewne przewyższałaby ogólną wysokość tych roszczeń. Trudno zatem konstruować, w myśl art.

231 k.p.c., domniemanie faktyczne o niewypłacalności pozwanych R. i E. G. w dacie zawarcia z M. G. umowy darowizny przedmiotowego lokalu.

Z tych przyczyn, w ocenie Sądu, nie sposób wskazać na jakiegokolwiek okoliczności, które świadczyłyby o sprzeczności tej umowy z zasadami współżycia społecznego w takim stopniu, że usprawiedliwiałyby uznanie jej za bezwzględnie nieważną. Dlatego też powództwo skierowane przeciwko R. G. i E. G. podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 4. wyroku.

W punkcie 5. wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu związanego z powództwem skierowanym przeciwko M. G.. Pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, który zażądał zasądzenia kosztów procesu od powoda na rzecz M. G.. Do kosztów tych należały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata. W zakresie powództwa, którego przedmiotem było ustalenie istnienia stosunku najmu, minimalna kwota kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata, ustalona w oparciu § 6 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 461) wynosi 600 zł. Z kolei w zakresie powództwa o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli koszty te wynoszą 3600 zł. Nadto do kosztów procesu poniesionych przez pozwanego M. G. należy opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Wobec tego, że powód przegrał proces (cofnięcie pozwu również oznacza przegraną) sumę tych kosztów, tj. kwotę 4217 zł, zasądzono od Z. K. na rzecz M. G..

W punkcie 6. wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu związanego z powództwem skierowanym przeciwko E. i R. małżonkom G.. Pozwani reprezentowani byli przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, który zażądał zasądzenia kosztów procesu od powoda na ich rzecz. Do kosztów tych należały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata. W zakresie powództwa, którego przedmiotem było żądanie zapłaty, minimalna kwota kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata, ustalona w oparciu § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 461) wynosi 1200 zł. Z kolei w zakresie powództwa o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli koszty te wynoszą 3600 zł. Nadto do kosztów procesu poniesionych przez pozwanych E. i R. G. należy opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Wobec tego, że powód przegrał proces (cofnięcie pozwu również oznacza przegraną) sumę tych kosztów, tj. kwotę 4617 zł, zasądzono od Z. K. solidarnie na rzecz M. G..

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Wołomin, dnia 1 sierpień 2015 r.